

henholder mig til, hvad derom allerede er anbragt, anbefale til Thingets Afgjørelse ved Afstemning Antagelsen af de Paragrapher, her ere foreslaaede, og derved tillige Antagelsen af det Evangs-Princip, med hvilket Loven vil staae eller falde.

Blume: Hvad jeg har at sige gaaer i Korthed, angaaer ikke specielt de Paragrapher der nu nærmest ere under Forhandling, men forsaavidt hele Lovudkastet, som det ligesaa godt kan knyttes til den ene som til den anden Deel deraf. Det er jo ogsaa, som den ærede Forslagskiller (B. Christensen) bemærkede, Lovens Princip, det kommer an paa, og det er altsaa Lovens Princip, der nu nærmest er under Forhandling. Med Hensyn dertil, skal jeg ganske i Korthed bemærke, at, da jeg ikke var tilstede ved Lovens første Behandling, og altsaa heller ikke da havde Leilighed til at høre mig, griber jeg nu Leiligheden til at bemærke, at jeg paa ingen Maade kan gaae ind paa et Lovforslag, der sigter til at indføre Fæstefløsning ved Evang. Det har for mig noget særdeles Modsigende, det har noget, jeg kunde næsten sige, Dyrørende for mig, at Folk skulle tvinges til at afstaae deres Eiendom, og jeg kan ikke forstaae den Distinction, som jeg har lagt Mærke til, tidligere er bleven gjort, at Lovforslaget ikke sigter til at tvinge Folk til frivillig Afløsning, men at det kun vil foranledige frivillig Afløsning. Jeg forstaaer ikke Forskjellen mellem at tvinge og foranledige, naar denne Foranledigelse er af den Art, at man nødes til at gaae ind derpaa, og jeg kan slet ikke give mit Samtykke til Loven i dens Heelhed som Evangslov, og maa derfor nødvendigviis ogsaa stemme mod alle de Paragrapher, der ere knyttede til Loven som Betingelser for saadan Overdragelse af Fæste til Cie. Selv om der ogsaa i enkelte Paragrapher maatte forekomme Et og Andet, der i og for sig kunde billiges, maa jeg dog nødvendigviis stemme derimod, forsaavidt det er opstillet som Betingelse for Noget, jeg ikke kan give min Stemme til. Jeg troer ikke, at en Evangslov vil kunne gaae frem for Diebliffet, og jeg vil nødtigt troe, at den nogensinde vil gaae frem. Jeg vil nødtigt, at det skal komme dertil i mit Fædreland, at man skal behøve at tvinges til

det, som maatte være Ret, eller i alt Fald til det, som ikke er den strengeste Ret. Jeg vil nødtigt, at det nogensinde i mit Fædreland skulde komme dertil, at Friheden skulde misbruges til at tvinge, og derfor maa jeg nødvendigviis være imod denne Lov baade i dens Principer og i dens Enkeltheder. Dette har jeg anseet for tilbørligt, at jeg fik Leilighed til at udtale, selv om denne Udtalelse slet ikke fremfører noget Nytt, men alene er at ansee som et Botum. Jeg maa altsaa, som jeg siger, finde mig foranlediget til at stemme mod Loven i alle dens Enkeltheder, og ligeledes mod dens Principer, og det vilde gjøre mig ondt, om ikke den samme Mening skulde finde Gjenslang hos Majoriteten i nærværende Thing.

Dreier: Det maatte maaskee være mig tilladt, forinden der gaaes over til Afstemning, i al Korthed at udtale, at jeg hører til dem, der ikke blot troe, at Staten er berettiget til at sride ind med en Lov i dette Forhold, men ogsaa antage, at Almeenvellet kræver, at der gjøres Alt for at fremme Selveieendom; men, naar jeg støtter mig med Hensyn til Berettigelsen til hvad Almeenvellet kræver, saa maa jeg nødvendigviis tilføie, at det i mine Tanker vilde være nødvendigt at gaae videre end til den Maade, som det nærværende Lovforslag bruger; thi, kræver Almeenvellet, at Foranstaltningen bør udføres, da bliver det en consequent og aldeles nødvendig Følge deraf, at Gjennemførelsen, som Almeenvellet kræver, ikke gjøres afhængig af en enkelt Partis eensidige Beslutning alene. Endog alene af denne Grund kan jeg ikke gaae ind paa Lovforslaget, saaledes som det foreligger. Jeg skal imidlertid afholde mig fra at stemme over de enkelte Paragrapher; men for ikke at udelukke Muligheden af Fremkomsten af saadanne Endringer, hvorpaa der kunde gaaes ind, vil jeg, saafremt der bliver afstemt over denne Sags Overgang til 3die Behandling, stemme for, at en saadan Overgang finder Sted.

Bardenfleth: Jeg har allerede under denne Sags første Behandling udtalt mig saa udførligt, som jeg syntes at kunne stemme overeens med Sagens daværende Standpunct, om, hvorledes mine Ansuelser aldeles ikke tilode mig at gaae ind paa en Evangslov som